

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

I. Legati in se traxerunt omnem auctoritatem Conciliorum ecclesiasticorum. Confirmationem autem canonum Summo Pontifici reservaverunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

gati in provincias mitti non possunt absque consensu Principum.

V. Idem jus obtinuit olim apud Anglos. Probatur ex Rogero de Hoveden. Prudens Philippi Pulcri Regis ad Bonifacium octavum responsio.

VI. Si quid Legati tentabant adversus canones & vetustam consuetudinem, intercessione regia rescindebatur. Legati persape convellabant dignitatem Episcoporum. Gravis monitio Ivonis Carnotensis ad Hugonem Lugdunensem scribens.

VII. Episcopi regiam auctoritatem implorabant adversus temeritatem Legatorum. Probatur ex Ivone.

VIII. Legatorum facultates examinari debent ante quam munere suo fungantur. Probatur exemplis.

ADDITIO.] Canones quidam Concilij Claromontani sub Urbano secundo nunc primum eduntur. De censu annuo Episcoporum, quem ex Altariis recipere debent. Emendatus & illustratus canon primus Concilij Nemansensis. Illustratus etiam canon quartus Concilij Claromontani. Dedit is originem juri Presentationis, quo Abbates fruuntur quoad Ecclesias parochiales. De Primatu Lugdunensi. Eiacriter vestiverunt Senonenses. De archiepiscopatu Dolensi. Rursus nonnulli canones Claromontani nunc primum editi.

I. SUPEREST ut examinemus an per illas tempestates pessumdata fuerit regia auctoritas quoad convocationem Conciliorum Gallicanorum aut promulgationem decretorum pro ordinanda politia ecclesiastica propositorum. Lucem magnam iis quae dicturi sumus afferet distinctio illa quam supra attulimus inter synodos ecclesiasticas & regias, quae à Pippino Rege introducta fuit, simulque viam aperiet ad perfectam intelligentiam hujus difficultatis. Nam synodi ecclesiasticae cognoscebant de litibus & controversiis quae ad causas communes pertinebant; interdem verò canones condebant, qui tum demum obtinebant vim legis postquam eos Princeps confirmaverat in synodo regia. At Legati omnem horum Conciliorum auctoritatem in se traxerunt, atque etiam cognitionem causarum quas in Conciliis provincialibus tractari receptum antea erat. Confirmationem autem canonum Summo Pontifici reservaverunt. Quo agendi modo multum imminuta est regia auctoritas. Attamen Principes eam sartam tectam conservaverunt in tribus capitibus magni momenti. Primum enim passi non sunt Legatos absque consensu suo exequi munia legationis intra Gallias. Tum si quid à Legatis tentabatur adversus canones & vetustam consuetudinem, intercessione regia infringebatur. Demum suae dispositioni conservaverunt convocationem Conciliorum regiorum.

II. Primum omnium satis constat Legatos nullam muneri sui functionem attinge.

Tom. II.

re in Gallia potuisse absque petitione aut expresso consensu Regis, cum id aperte doceat Gregorius magnus. Iusserat ille synodum in Gallia celebrari, ad abolendam simulationem. Verum Episcopi parum erant solliciti de exequendis iussis ejus. Quare Gregorius cupit ut Legatus apostolicae sedis ad Gallias accederet pro executione sui consilij. Quoniam verò jura Principum rectè noverat, negotiorum tractationi assuetus, quòd responsalem apostolicae sedis egisset apud Imperatores Constantinopolitanos, Regum Francorum auctoritatem sartam tectam integramque esse voluit. Itaque anno sexcentesimo primo summo studio institit apud Reginam Brunichildem ut ipsa ad se scriberet, quatenus, si ita Regina jufferit, Legatum cum consensu auctoritatis regiae in Galliam mittat, cujus industria corruptelae consuetudinis ad regulam dirigerentur in synodo regni: Sed quoniam eos quorum est

Vide supra lib. 5. cap. 56. & cap. 58

Vide lib. 1. c. 16. §. 6.

S. Gregor. lib. 9. epist. 64.

locus haec insequi nec sollicitudo ad requisitionem nec zelus excitat ad vindictam, scripta ad nos vestra discurrant, ut personam, si precipitis, cum vestra auctoritatis assensu transmittamus, quae una cum aliis sacerdotibus haec & subtiliter querere & secundum Deum debeat emendare. At Regina morem gerens Pontifici, Legatos anno sequenti sexcentesimo secundo misit Romam pro variis negotiis, eisque inter cetera mandavit ut Legatum apostolicae sedis in Galliam mitti peterent, ut constet ex quadam Gregorij epistola, qua hanc Reginae pietatem mirifice laudat. Praefati autem viri magnifici filij nostri, inquit Gregorius ad Reginam Brunichildem scribens, dato capitulari inter cetera perierunt, quod sibi ex vestra perhibere jussione mandatum, ut talis debeat à nobis in Galliis persona transmitti quae facta synodo cuncta quae contra sacratissimos canones perpetrantur omnipotenti Deo auctore possit corrigere. Verum res ista caruit effectu, ob bella apud Gallias suborta. Ceterum jus illud regium confirmari etiam potest ex literis Summorum Pontificum Vigilij & Pelagij, quorum verba relata sunt ad calcem capitis decimi noni. Quippe duo illi Pontifices declarant se vicariatum suum concessisse Episcopis Arelatensibus juxta petitionem Regum, juxta petitionem & mandatum.

Idem lib. 11. epist. 8.

III. Ratio hujus introductionis haud dubie canonica est, quandoquidem Summi Pontifices se ad eam accommodant. Peti autem ex eo potest, quòd extraordinarium in politia ecclesiastica esset mitti in provincias Legatum qui Concilii provinciarum interesset, quemadmodum ad Celestinum Papam scribit Concilium Africanum: Nam ut aliqui

N n ij

Vide supra cap. 14. hujus libri.